Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2020. gada 13. februārī*

Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantijas fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa, Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) un Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) – No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi – Grieķijas Republikas izdevumi – Regula (EK) Nr. 1782/2003 – Regula (EK) Nr. 796/2004 – Platībatkarīgā atbalsta shēma – "Pastāvīgo ganību" jēdziens – Vienotas likmes finanšu korekcijas

Lietā C-252/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kuru 2018. gada 6. aprīlī iesniedza

Grieķijas Republika, ko pārstāv *G. Kanellopoulos*, kā arī *E. Leftheriotou*, *A. Vasilopoulou* un *E. Chroni*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou* un A. Sauka, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *S. Jiménez García*, pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] (referents) un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – grieķu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā Grieķijas Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 1. februāra spriedumu Grieķija/Komisija (T-506/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2018:53), ar kuru tā ir noraidījusi tās prasību par Komisijas 2015. gada 22. jūnija Īstenošanas lēmumu 2015/1119/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, L 182, 39. lpp.; turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1782/2003

2 Padomes pieņēma Regulas (EK) Nr. 1782/2003 (2003. gada 29. septembris), ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV 2003, L 270, 1. lpp.), 3., 4., 21. un 24. apsvērumā bija noteikts:

"(3) Lai novērstu atteikšanos no lauksaimniecības zemes un nodrošinātu labu lauksaimniecības un vides apstākļu saglabāšanu tajās, jāizveido standarti, kuru pamatā var būt vai nebūt dalībvalstu noteikumi. Tāpēc ir lietderīgi noteikt Kopienas sistēmu, saskaņā ar kuru dalībvalstis var pieņemt standartus, ņemot vērā īpašās attiecīgo platību īpašības, ieskaitot augsnes un klimatiskos apstākļus, esošās lauksaimniecības sistēmas (zemes izmantošanu, augseku, lauksaimniecības praksi) un lauku saimniecību struktūras.

(4) Tā kā pastāvīgajām ganībām ir labvēlīga ietekme uz vidi, ir lietderīgi pieņemt pasākumus, lai veicinātu esošo pastāvīgo ganību saglabāšanu un novērstu to masveida pārvēršanu aramzemē.

[..]

(21) Atbalsta shēmas saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku paredz tiešu atbalstu ienākumiem, jo īpaši, lai nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni lauku iedzīvotājiem. Šis mērķis ir cieši saistīts ar lauku rajonu uzturēšanu. Lai novērstu Kopienas līdzekļu nepareizu sadali, atbalsta maksājumus nemaksā lauksaimniekiem, kuri ir mākslīgi radījuši apstākļus, kas vajadzīgi tādu maksājumu ieguvei.

[..]

(24) Kopienas lauksaimniecības konkurētspējas palielināšana un pārtikas kvalitātes un vides standartu veicināšana nozīmē to, ka noteikti kritīsies lauksaimniecības produktu institucionālās cenas un celsies ražošanas izmaksas Kopienas lauku saimniecībām. Lai sasniegtu minētos mērķus un veicinātu vairāk uz tirgu orientētu un ilgtspējīgāku lauksaimniecību, jāpabeidz pāreja no ražošanas atbalsta uz ražotāju atbalstu, ieviešot savstarpēji nesaistītā ieņēmumu atbalsta sistēmu par katru saimniecību. Kaut arī savstarpēja nesaistīšana nemainīs lauksaimniekam faktiski samaksātās summas, tā būtiski palielinās ieņēmumu atbalsta efektivitāti. Tāpēc ir lietderīgi uz vienreizējo saimniecības maksājumu attiecināt nosacījumus par savstarpēju atbilstību vides, pārtikas nekaitīguma, dzīvnieku veselības un labturības noteikumiem, kā arī par labu lauksaimniecības un vides apstākļu saglabāšanu saimniecībā."

3 Šajā regulā ietilpa III sadaļa "Vienreizējo maksājumu shēma", kurā bija ietverta 3. nodaļa par "tiesīb[ām] uz maksājumu". Šīs nodaļas 1. iedaļā par "tiesīb[ām] uz platībatkarīgo maksājumu" bija iekļauts šīs regulas 43. pants "Tiesību uz maksājumu noteikšana", saskaņā ar kuru:

"1. Neierobežojot 48. pantu, lauksaimnieks saņem tiesības uz maksājumu par hektāru, ko aprēķina, pamatsummu dalot ar trīs gadu vidējo lielumu, kurš attiecas uz visiem hektāriem, kas pārskata periodā deva tiesības uz tiešajiem maksājumiem, kuri uzskaitīti VI pielikumā.

Tiesību uz maksājumu kopējais skaits ir vienāds ar iepriekšminēto hektāru vidējo skaitu.

[..]

2. Šā panta 1. punktā minētajā hektāru skaitā vēl ietilpst:

[..]

b) visa lopbarības platība pārskata periodā.

3. Šā panta 2. punkta b) apakšpunkta nolūkā "lopbarības platība" saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 2419/2001 [(2001. gada 11. decembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV 2001, L 327, 11. lpp.),] 5. pantu ir saimniecības platība, kas visā kalendārajā gadā bija pieejama dzīvnieku audzēšanai, ieskaitot kopīgā lietošanā esošās platības un platības, kurās tika izmantotas jauktas kultūras. Lopbarības platībā neietilpst:

– ēkas, meži, dīķi, takas,

[..]."

4 Regulas Nr. 1782/2003 44. panta "Tiesību uz maksājumu izmantošana" 2. punktā bija noteikts:

""Hektārs, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu" ir jebkura saimniecības lauksaimniecības zeme, ko aizņem aramzeme un pastāvīgās ganības, izņemot zemes, uz kurām atrodas ilggadīgās kultūras, meži vai kuras izmanto ar lauksaimniecību nesaistītām darbībām."

Regula Nr. 796/2004

5 Komisijas Regulas (EK) Nr. 796/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Padomes Regulās (EK) Nr. 1782/2003 un (EK) Nr. 73/2009, kā arī lai ieviestu savstarpēju atbilstību saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 479/2008 (OV 2004, L 141, 18. lpp.), kura grozīta ar Komisijas 2009. gada 8. maija Regulu (EK) Nr. 380/2009 (OV 2009, L 116, 9. lpp. (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 796/2004"), 2. panta pirmā daļa bija formulēta šādi:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

1.a "lauksaimniecības zemes gabals" nozīmē nepārtrauktu zemes gabalu, kurā viens lauksaimnieks audzē vienu kultūraugu grupu. Tomēr, gadījumos, kad saistībā ar šo regulu tiek prasīta izmantošanas veida atsevišķa deklarēšana attiecībā uz kultūraugu grupai apstiprinātu platību, šis īpašais izmantošanas veids vēl vairāk ierobežo lauksaimniecības zemes gabalu;

[..]

2) "Pastāvīgās ganības" ir zeme, ko izmanto stiebrzāļu vai cita veida zāles lopbarības dabiskai audzēšanai (pašsējā) vai kultivējot (iesējot) un kas nav iekļauta saimniecības augsekas sistēmā piecus gadus vai ilgāk; izņemot zemi, kas atstāta atmatas shēmām saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1782/2003 107. panta 6. punktu, platības, kas atstātas atmatā atbilstīgi Padomes Regulai (EEK) Nr. 2078/92 [(1992. gada 30. jūnijs) par lauksaimniecības ražošanas metodēm, kas atbilst vides aizsardzības un lauku apvidu saglabāšanas prasībām (OV 1992, L 215, 85. lpp.)], platības, kas atstātas atmatā saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1257/1999 [(1999. gada 17. maijs) par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai un dažu regulu grozīšanu un atcelšanu (OV 1999, L 160, 80. lpp.)] 22., 23. un 24. pantu, un platības, kas atstātas atmatā saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1698/2005 [(2005. gada 20. septembris) par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2005, L 277, 1. lpp.)] 39. pantu;

2.a "stiebrzāles vai cita veida zāles lopbarība" ir visi stiebrzāļu augi, kas kādā dalībvalstī tradicionāli aug dabiskās ganībās vai parasti tiek iekļauti sēklas maisījumos ganībām vai pļavām (neatkarīgi no tā, vai tās tiek izmantotas lopu ganīšanai vai nē). Dalībvalstis drīkst iekļaut Regulas [Nr. 1782/2003] IX pielikumā uzskaitītos kultūraugus;

[..]."

6 Šajā ziņā Komisijas Regulas (EK) Nr. 239/2005 (2005. gada 11. februāris) (OV 2005, L 42, 3. lpp.), ar kuru tika grozīta Regulas Nr. 796/2004 sākotnējā redakcija, 1. apsvērumā bija noteikts:

"[..] Regulas [..] Nr. 796/2004 2. pants ietver vairākas definīcijas, kas ir jāprecizē. Jo īpaši definīcija "pastāvīgās ganības" minētā panta 2. punktā ir jāprecizē, kā arī ir nepieciešams ieviest definīciju terminam "stiebrzāles vai cita veida zāles lopbarība". Tomēr šajā sakarā ir jāievēro, ka dalībvalstīm jābūt zināmai elastībai, lai varētu ņemt vērā vietējos agronomiskos apstākļus."

7 Regulas Nr. 796/2004 8. panta "Vispārējie principi attiecībā uz lauksaimniecības zemes gabaliem" 1. punktā bija noteikts:

"Neierobežojot Regulas [..] Nr. 73/2009 34. panta 2. punktu, lauksaimniecības zemes gabals, kurā aug koki, uzskatāms par platību, kurai var piemērot platībatkarīgā atbalsta shēmas, ja lauksaimniecisko darbību vai attiecīgā gadījumā paredzēto ražošanu var veikt līdzīgi kā zemes gabalos tajā pašā platībā, kuros nav koku."

8 Regulas Nr. 796/2004 III sadaļā "Kontrole" ietilpa šīs regulas 27. pants "Kontrolizlases izraudzīšanās". Šī panta 1. punktā bija noteikts:

"1. Kontrolparaugus pārbaudēm uz vietas, ko veic saskaņā ar šo regulu, izraugās kompetentā iestāde, pamatojoties uz riska analīzi un iesniegto atbalsta pieteikumu pārstāvības koeficientu. Riska analīzes efektivitāti novērtē un šo vērtējumu atjaunina reizi gadā:

a) nosakot katra riska faktora būtiskumu;

b) salīdzinot uz riska pamatotas un pēc nejaušības principa veiktas izlases rezultātus, kā minēts otrajā daļā;

c) ņemot vērā īpašos apstākļus attiecīgajā dalībvalstī.

Lai iegūtu pārstāvības koeficientu, dalībvalstis pēc nejaušības principa izraugās 20 % līdz 25 % no minimālā to lauksaimnieku skaita, attiecībā uz kuriem jāveic pārbaude uz vietas, kā paredzēts 26. panta 1. un 2. punktā.

[..]"

9 Šajā pašā šīs regulas III sadaļā ietilpa 30. pants "Platību apstiprināšana". Saskaņā ar šā panta 2. punktu:

"Lauksaimniecības zemes gabala kopējo platību var ņemt vērā, ja to pilnīgi izmanto saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts vai reģiona ierastajām normām. Citos gadījumos ņem vērā faktiski izmantoto platību.

Attiecībā uz tiem reģioniem, kuros konkrēti elementi, jo īpaši žogi, grāvji un uzbērumi, tradicionāli ir daļa no labas lauksaimniecības prakses, ko piemēro augkopībā vai zemes izmantošanā, dalībvalstis var nolemt, ka attiecīgā platība uzskatāma par daļu no pilnīgi izmantotās platības, ja tā nepārsniedz kopējo platumu, kas jānosaka dalībvalstīm. Minētajam platumam jāatbilst tradicionālajam platumam attiecīgajā reģionā un tas nepārsniedz 2 metrus.

[..]"

Regula (EK) Nr. 1290/2005

10 Padomes Regulas EK) Nr. 1290/2005 (2005. gada 21. jūnijs) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV 2005, L 209, 1. lpp.) IV sadaļā "Grāmatojumu noskaidrošana un Komisijas uzraudzība" ietilpa šīs regulas 31. pants "Atbilstības pārbaude". Šī panta 2.–4. punkts bija formulēti šādi:

"2. Komisija novērtē summas, kas nav jāatmaksā, ņemot vērā, jo īpaši, konstatētās neatbilstības nozīmīgumu. Komisija attiecīgi ņem vērā pārkāpuma būtību un nopietnību, kā arī Kopienai nodarīto finansiālo kaitējumu.

3. Pirms pieņem lēmumu atteikt finansējumu, Komisijas pārbaužu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes paziņo rakstiski, un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem.

Ja puses nevar vienoties, dalībvalsts var lūgt sākt procedūru, kuras mērķis ir četros mēnešos saskaņot pušu pozīcijas un kuras iznākums tiek atspoguļots ziņojumā, ko nosūta Komisijai un ko Komisija izskata, pirms tā pieņem lēmumu par iespējamu finansējuma atteikumu.

4. Finansējumu nedrīkst atteikt attiecībā uz:

a) šīs regulas 3. panta 1. punktā paredzētajiem izdevumiem, kas ir veikti vairāk nekā divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par pārbaužu rezultātiem;

[..]."

Regula (EK) Nr. 885/2006

11 Komisijas Regulā (EK) Nr. 885/2006 (2006. gada 21. jūnijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu iestāžu un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV 2006, L 171, 90. lpp., un labojums OV 2007, L 291, 30. lpp.), ietilpa 11. pants "Atbilstības pārbaude". Šī panta 1.–3. punktā bija noteikts:

"1. Ja kādas izmeklēšanas rezultātā Komisija uzskata, ka izdevumi netika veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā paziņo attiecīgajai dalībvalstij izmeklēšanas rezultātus un norāda korektīvos pasākumus, kas veicami, lai nodrošinātu atbilstību šiem noteikumiem turpmāk.

Paziņojumā iekļauj atsauci uz šo pantu. Dalībvalsts sniedz atbildi divu mēnešu laikā pēc paziņojuma saņemšanas, un Komisija pēc tam var mainīt savu nostāju. Attaisnotos gadījumos Komisija var piekrist atbildes termiņa pagarinājumam.

Pēc atbildes termiņa beigām Komisija sasauc divpusēju sanāksmi, un abas puses cenšas vienoties par veicamajiem pasākumiem, kā arī par pārkāpuma nopietnības un Kopienas budžetam radītā finansiālā zaudējuma novērtējumu.

2. Divu mēnešu laikā pēc 1. punkta trešajā daļā minētās sanāksmes protokola saņemšanas dalībvalsts dara zināmu sanāksmes laikā pieprasīto informāciju vai jebkuru citu informāciju, ko tā uzskata par noderīgu turpmākai izmeklēšanai.

Attaisnotos gadījumos pēc pamatota dalībvalsts lūguma Komisija var pagarināt šo pirmajā daļā minēto termiņu. Lūgumu adresē Komisijai pirms šā termiņa beigām.

Pēc pirmajā daļā minētā termiņa beigām Komisija oficiāli paziņo secinājumus dalībvalstij, pamatojoties uz informāciju, kas saņemta atbilstības pārbaudes procedūras laikā. Paziņojumā novērtē izdevumus, ko Komisija plāno izslēgt no Kopienas finansējuma saskaņā ar Regulas [Nr. 1290/2005] 31. pantu, un iekļauj atsauci uz šīs regulas 16. panta 1. punktu.

3. Dalībvalsts informē Komisiju par tās veiktajiem korektīvajiem pasākumiem, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, kā arī šo pasākumu īstenošanas faktisko dienu.

Pēc tam, kad Komisija ir pārbaudījusi visus saskaņošanas struktūras sagatavotos ziņojumus saskaņā ar šīs regulas 3. nodaļu, tā pieņem, ja vajadzīgs, vienu vai vairākus lēmumus saskaņā ar Regulas [Nr. 1290/2005] 31. pantu, lai izslēgtu no Kopienas finansējuma tos izdevumus, kurus ietekmējusi neatbilstība Kopienas noteikumiem, kamēr dalībvalsts nav efektīvi īstenojusi korektīvos pasākumus.

Novērtējot no Kopienas finansējuma izslēdzamos izdevumus, Komisija var ņemt vērā informāciju, ko dalībvalsts darījusi zināmu pēc 2. punktā minētā termiņa beigām, ja tas nepieciešams Kopienas budžetam radītā finansiālā zaudējuma precīzākiem aprēķiniem, ar nosacījumu, ka informācijas novēlotu iesniegšanu attaisno izņēmuma apstākļi.

[..]"

Regula (EK) Nr. 73/2009

12 Padomes Regulas (EK) Nr. 73/2009 (2009. gada 19. janvāris), ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1782/2003 (OV 2009, L 30, 16. lpp.), 7. un 23. apsvērumā bija noteikts:

"(7) Regulā [Nr. 1782/2003] ir atzīta pastāvīgo ganību labvēlīgā ietekme uz vidi. Būtu jāsaglabā minētās regulas pasākumi, kuru mērķis ir veicināt esošo pastāvīgo ganību saglabāšanu un nodrošinātu, ka tās netiks masveidā pārvērstas aramzemē.

[..]

(23) Pieredze, kas gūta, piemērojot vienotā maksājuma shēmu, liecina par to, ka atsaistītais ienākumu atbalsts daudzos gadījumos tika piešķirts saņēmējiem, kuru lauksaimniecības darbība veidoja tikai nenozīmīgu daļu no viņu kopējās uzņēmējdarbības vai kuru uzņēmējdarbības mērķis nebija saistīts vai ir tikai nelielā mērā saistīts ar lauksaimniecības darbību. Lai novērstu to, ka lauksaimniecības ienākumu atbalstu piešķir šādiem saņēmējiem, kā arī lai nodrošinātu to, ka Kopienas atbalstu pilnībā izmanto, lai nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni lauku iedzīvotājiem, būtu jāpiešķir dalībvalstīm pilnvaras saskaņā ar šo regulu līdzīgos gadījumos atturēties no tiešo maksājumu piešķiršanas šādām fiziskām un juridiskām personām."

13 Regulā (EK) Nr. 73/2009 ietilpa II sadaļa "Vispārīgi noteikumi par tiešajiem maksājumiem", kurā bija ietverta 4. nodaļa "Integrētā vadības un kontroles sistēma". Šajā nodaļā ietilpa 19. pants "Atbalsta pieteikumi", kura 1. punktā bija noteikts:

"Katru gadu lauksaimnieki iesniedz pieteikumus par tiešajiem maksājumiem, attiecīgā gadījumā norādot:

a) visus attiecīgās saimniecības lauksaimniecības zemes gabalus un, ja dalībvalsts piemēro 15. panta 3. punktu, olīvkoku skaitu un to izvietojumu lauksaimniecības zemes gabalā;

b) aktivizēšanai deklarēto tiesību uz maksājumu identitāti;

c) jebkuru citu informāciju, ko paredz sniegt šī regula vai attiecīgā dalībvalsts.

[..]"

14 Šīs regulas III sadaļā "Vienotā maksājuma shēma" ietilpa tās 34. pants "Tiesību uz maksājumu aktivizēšana par hektāru, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu". Saskaņā ar šā panta 2. punktu:

"Šajā sadaļā "hektārs, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu" ir:

a) jebkura saimniecības lauksaimniecības zeme un jebkurš zemes gabals, kurā iestādīts pamežs ar īsu augseku [..], ko izmanto lauksaimniecības darbībām [..]; un

b) jebkuras zemes platības, par kurām bija tiesības saņemt maksājumus saistībā ar vienotā maksājuma shēmu vai vienotā platībmaksājuma shēmu 2008. gadā un kuras:

[..]

ii) lauksaimnieka attiecīgo saistību laikā ir apmežotas saskaņā ar 31. pantu [Regulā Nr. 1257/1999] vai [Padomes Regulas (EK) Nr. 1698/2005 (2005. gada 20. septembris) par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2005, L 277, 1. lpp.)] 43. pantu, vai saskaņā ar valsts shēmu, kuras nosacījumi atbilst šīs regulas 43. panta 1., 2. un 3. punktam; [..]

[..]."

15 Regulas Nr. 73/2009 137. pants "Tiesību uz maksājumu apstiprināšana" ietilpa šīs regulas VII sadaļas 1. nodaļā "Īstenošanas noteikumi". Šis pants bija formulēts šādi:

"1. Tiesības uz maksājumiem, kas piešķirtas lauksaimniekiem pirms 2009. gada 1. janvāra, uzskata par likumīgām un pareizām no 2010. gada 1. janvāra.

2. Tiesībām uz maksājumiem, kas lauksaimniekiem piešķirtas, pamatojoties uz pieteikumiem, kuros ir faktu kļūdas, 1. punktu nepiemēro, izņemot gadījumus, kad var pamatoti uzskatīt, ka lauksaimnieks kļūdu atklāt nevarēja.

3. Šā panta 1. punkts neskar Komisijas pilnvaras pieņemt Regulas [..] Nr. 1290/2005 31. pantā minētos lēmumus par izdevumiem, kas radušies saistībā ar maksājumiem, kuri piešķirti attiecībā uz jebkuru kalendāro gadu līdz 2009. gadam, ieskaitot."

Regula (EK) Nr. 1120/2009

16 Komisijas Regulas (EK) Nr. 1120/2009 (2009. gada 29. oktobris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā īstenot vienotā maksājuma shēmu, kura paredzēta III sadaļā Padomes Regulā (EK) Nr. 73/2009 (OV 2009, L 316, 1. lpp.), 2. pants bija formulēts šādi:

"Regulas [Nr. 73/2009] III sadaļā un šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

c) ""pastāvīgas ganības" ir zeme, ko izmanto stiebrzāļu vai cita veida zāles lopbarības dabiskai audzēšanai (pašsējā) vai kultivējot (iesējot) un kas nav iekļauta saimniecības augsekas sistēmā piecus gadus vai ilgāk, izņemot atmatā atstāto zemi saskaņā ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 2078/92 [..], atmatā atstāto zemi saskaņā ar [..] Regulas [..] Nr. 1257/1999 [..] 22., 23. un 24. pantu un atmatā atstāto zemi saskaņā ar [..] Regulas [..] Nr. 1698/2005 [..] 39. pantu; un šai nolūkā "stiebrzāles un cita veida zāles lopbarības iegūšanai" ir visi zālaugi, kas tradicionāli aug dabiskās ganībās un ko dalībvalstī parasti iekļauj ganībām vai pļavām paredzētos sēklu maisījumos (neatkarīgi no tā, vai tās izmanto ganību lopiem). Dalībvalstis var iekļaut I pielikumā uzskaitītos laukaugus;

[..]."

Regula (EK) Nr. 1122/2009

17 Komisijas Regulā (EK) Nr. 1122/2009 (2009. gada 30. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 attiecībā uz savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu saskaņā ar minētajā regulā paredzētajām tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem, kā arī, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007 attiecībā uz savstarpēju atbilstību saskaņā ar vīna nozarē paredzēto atbalsta shēmu (OV

2009, L 316, 65. lpp.), bija ietverta II sadaļa "Atbalsta pieteikumi". Šīs sadaļas I nodaļā "Vienotais pieteikums" ietilpa šīs regulas 11. pants "Vienotā pieteikuma iesniegšanas termiņš". Saskaņā ar šā panta 2. punktu:

"Vienoto pieteikumu iesniedz līdz datumam, kas jānosaka dalībvalstīm, bet ne vēlāk kā 15. maijā. Tomēr Igaunija, Latvija, Lietuva, Somija un Zviedrija drīkst noteikt vēlāku datumu, bet ne vēlāku kā 15. jūnijs.

[..]"

18 Minētās regulas 31. panta "Kontrolparauga atlase" 1. un 2. punktā bija noteikts:

"1. Kontrolparaugus pārbaudēm uz vietas, ko veic saskaņā ar šo regulu, izraugās kompetentā iestāde, pamatojoties uz riska analīzi un iesniegto atbalsta pieteikumu reprezentativitāti.

Lai nodrošinātu reprezentativitāti, dalībvalstis pēc nejaušības principa izraugās vismaz 20–25 % no to lauksaimnieku skaita, attiecībā uz kuriem jāveic pārbaude uz vietas, kā paredzēts 30. panta 1. un 2. punktā.

Tomēr, ja lauksaimnieku skaits, kuriem jāveic pārbaudes uz vietas, pārsniedz obligāto lauksaimnieku skaitu, kuriem jāveic pārbaudes uz vietas atbilstoši 30. panta 1. un 2. punktam, tad nejaušā atlasē izvēlēto lauksaimnieku skaits papildu atlasē nedrīkst pārsniegt 25 %.

2. Riska analīzes efektivitāti novērtē un atjaunina reizi gadā:

a) nosakot katra riska faktora būtiskumu,

b) salīdzinot rezultātus, kas iegūti, pārbaudot pēc riska principa atlasītu paraugu un pēc nejaušības principa atlasītu paraugu, kas minēts 1. punkta otrajā daļā,

c) ņemot vērā konkrēto situāciju dalībvalstī."

19 Šīs pašas regulas 34. panta "Platību apstiprināšana" 2. un 4. punktā bija paredzēts:

"2. Lauksaimniecības zemes gabala kopējo platību var ņemt vērā, ja to pilnīgi izmanto saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts vai reģiona ierastajām normām. Citos gadījumos ņem vērā faktiski izmantoto platību.

Attiecībā uz tiem reģioniem, kuros konkrēti elementi, jo īpaši žogi, grāvji un mūri, tradicionāli ir daļa no labas lauksaimniecības prakses, ko izmanto augkopībā vai zemes izmantošanā, dalībvalstis var nolemt, ka attiecīgā platība uzskatāma par daļu no pilnīgi izmantotās platības, ja tā nepārsniedz kopējo platumu, kas jānosaka dalībvalstīm. Minētajam platumam jāatbilst tradicionālajam platumam attiecīgajā reģionā, un tas nepārsniedz 2 metrus.

[..]

4. Neskarot Regulas [Nr. 73/2009] 34. panta 2. punktu, lauksaimniecības zemes gabalu ar kokiem uzskata par platību, par kuru ir tiesības pretendēt uz atbalstu saskaņā ar platībatkarīgā atbalsta shēmām, ja lauksaimniecības darbības vai attiecīgā gadījumā paredzēto ražošanu var veikt līdzīgā veidā kā uz zemes gabaliem bez kokiem tajā pašā platībā."

20 Regulas Nr. 1122/2009 53. panta "Pārbaužu uz vietas elementi" 6. punktā bija noteikts:

"Regulas 50. panta 1. punktā minēto paraugu pārbaudes uz vietas veic tā paša kalendārā gada laikā, kad iesniegti atbalsta pieteikumi."

Regula (ES) Nr. 1307/2013

21 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1307/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 (OV 2013, L 347, 608. lpp.), 4. panta 1. punkta h) apakšpunktā tā sākotnējā redakcijā bija noteikts:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

h) "ilggadīgie zālāji un pastāvīgās ganības" (turpmāk par abiem "ilggadīgie zālāji") ir zeme, ko izmanto, lai audzētu dabīgi veidojušās (pašiesējušās) vai kultivētas (sētas) stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, un kas piecus gadus vai ilgāk nav iekļauta saimniecības augsekas sistēmā; tās var būt arī citas sugas, piemēram, krūmi un/vai koki, ko var izmantot noganīšanai, ar noteikumu, ka pārsvaru saglabā stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi, kā arī, ja dalībvalstis tā nolemj – zeme, ko var izmantot noganīšanai un kas veido daļu no izveidotās vietējās prakses, ja stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi tradicionāli nav dominējoši ganību teritorijās."

22 Šī tiesību norma, kā tā ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 13. decembra Regulu (ES) Nr. 2017/2393 (OV 2017, L 350, 15. lpp.), ir formulēta šādi:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

h) "ilggadīgie zālāji un pastāvīgās ganības" (turpmāk par abiem "ilggadīgie zālāji") ir zeme, ko izmanto, lai dabīgi (ar pašiesēšanos) vai kultivējot (sējot) audzētu stiebrzāles vai citus lopbarības zālaugus, un kas piecus gadus vai ilgāk nav iekļauta saimniecības augsekas sistēmā, un, ja dalībvalstis tā nolemj, – kas piecus gadus vai ilgāk nav aparta; starp tām var būt tādas citas sugas kā krūmi un/vai koki, ko var izmantot noganīšanai, un, ja dalībvalstis tā nolemj, – tādas citas sugas kā krūmi un/vai koki, kas ražo lopbarību, ar noteikumu, ka pārsvaru saglabā stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi. Dalībvalstis var arī nolemt, ka par ilggadīgiem zālājiem ir uzskatāma:
   i) zeme, ko var izmantot noganīšanai un kas veido daļu no izveidotās vietējās prakses, ja stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi tradicionāli nav dominējoši ganību teritorijās, un/vai
   ii) zeme, ko var izmantot noganīšanai, ja stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi ganību teritorijās nav dominējoši vai nav sastopami."

Tiesvedības priekšvēsture

23 Laikā no 2010. gada jūnija līdz 2012. gada jūnijam Komisija veica divas izmeklēšanu virknes par Grieķijas Republikas veiktajiem izdevumiem, pirmkārt, saistībā ar platībatkarīgajiem atbalstiem 2009.–2011. pieprasījumu gadā un, otrkārt, saistībā ar savstarpējās atbilstības režīmu par šiem pašiem pieprasījuma gadiem.

24 Šo izmeklēšanu noslēgumā Komisija Grieķijas Republikai darīja zināmus savus apsvērumus ar 2011. gada 24. novembra vēstuli atbilstoši Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punktam (turpmāk tekstā – "pirmais 2011. gada 24. novembra paziņojums"). Šī dalībvalsts uz to atbildēja 2012. gada 24. janvārī.

25 Attiecībā uz platībatkarīgo atbalstu pēc pirmā 2011. gada 24. novembra paziņojuma un Grieķijas Republikas atbildēm uz to 2013. gada 23. maijā notika divpusēja tikšanās. 2013. gada 14. jūnijā Komisija nosūtīja Grieķijas Republikai savus secinājumus, uz kuriem tā atbildēja 2013. gada 19. septembrī.

26 Ar 2014. gada 18. februāra vēstuli Komisija informēja Grieķijas Republiku par savu priekšlikumu izslēgt no Eiropas Savienības finansējuma summu 302 577 561,08 EUR apmērā platībatkarīgā atbalsta sistēmas piemērošanas neatbilstības Savienības noteikumiem 2009.–2011. pieprasījumu gados dēļ.

27 Ar 2014. gada 8. aprīļa vēstuli Grieķijas Republika šo lietu nodeva saskaņošanas struktūrai, kura 2014. gada 22. oktobrī sniedza savu atzinumu.

28 2015. gada 27. janvārī Komisija pieņēma savu galīgo nostāju, kurā tā ierosināja izslēgt no finansējuma galīgo bruto summu 313 483 531,71 EUR apmērā.

29 Kas attiecas uz savstarpējās atbilstības režīmu, tad pēc pirmā 2011. gada 24. novembra paziņojuma un Grieķijas Republikas uz to sniegtajām atbildēm arī tas bija šā sprieduma 25. punktā minētās 2013. gada 23. maija divpusējās tikšanās priekšmets. 2013. gada 14. jūnijā Komisija nosūtīja Grieķijas Republikai savus secinājumus, uz kuriem tā atbildēja 2013. gada 13. novembrī.

30 Ar 2014. gada 1. aprīļa vēstuli Grieķijas Republika arī šo lietu nodeva saskaņošanas struktūrai, kura 2014. gada 24. septembrī sniedza savu atzinumu.

31 2015. gada 4. februārī Komisija pieņēma savu galīgo nostāju, kurā tā ierosināja izslēgt no finansējuma galīgo bruto summu 16 060 573,95 EUR apmērā.

32 Ar strīdīgo lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 22. jūnijā, Komisija piemēroja vienotas likmes korekcijas attiecībā uz 2009.–2011. pieprasījumu gadu 302 577 561,08 EUR neto summas apmērā attiecībā uz platībatkarīgo atbalstu, kā arī 15 383 972,53 EUR neto summas apmērā attiecībā uz savstarpējās atbilstības režīmu.

33 Komisija vienotas likmes korekciju piemērošanu pamatoja ar strīdīgajam lēmumam pievienotajā kopsavilkuma ziņojumā izklāstītajiem motīviem, kas ietverti pārsūdzētā sprieduma 16.–34. punktā.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

34 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 29. augustā, Grieķijas Republika cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, būtībā atsaucoties uz sešiem pamatiem.

35 Pirmie divi pamati attiecās uz 25 % korekciju, kas piemērota trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, un pirmais no tiem bija par Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punkta, kā arī par Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punkta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu, bet otrais – par Komisijas 1997. gada 23. decembra dokumenta VI/5330/97 "Pamatnostādnes attiecībā uz finansiālo seku aprēķinu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas lēmuma sagatavošanas ietvaros" (turpmāk tekstā – "dokuments VI/5330/97") kļūdainu interpretāciju un piemērošanu attiecībā uz to, vai ir izpildīti nosacījumi 25 % finanšu korekcijas piemērošanai, pamatojuma neesamību, Komisijas novērtējuma brīvības robežu pārsniegšanu, kā arī vienlaicīgu samērīguma principa pārkāpumu.

36 Trešais pamats bija par dokumenta VI/5330/97 kļūdainu interpretāciju un piemērošanu attiecībā uz 5 % finanšu korekcijas piemērošanu, Komisijas novērtējuma brīvības robežu pārsniegšanu, kā arī samērīguma principa pārkāpumu.

37 Ceturtais pamats bija par Regulas Nr. 1122/2009 31. panta 2. punkta un regulas Nr. 796/2004 27. panta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu, kā arī tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu.

38 Piektais un sestais pamats attiecās uz savstarpējās atbilstības režīmu, un piektais pamats bija par Regulas Nr. 885/2006 11. panta, kā arī Regulas Nr. 1290/2005 31. panta kļūdainu piemērošanu un interpretāciju, nepietiekamu pamatojumu un kļūdu vērtējumā attiecībā uz vienotas 2 % likmes korekcijas piemērošanu attiecībā uz 2011. pieprasījuma gadu, bet sestais pamats – par LESD 266. un 280. panta pārkāpumiem attiecībā uz Komisijas pienākumu veikt pasākumus, ko prasa 2014. gada 6. novembra sprieduma Grieķija/Komisija (T-632/11, nav publicēts, EU:T:2014:934) izpilde, un par to, ka nav norādīts pamatojums 10 460 620,42 EUR neatmaksāšanai Grieķijas Republikai pēc minētā sprieduma.

39 Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā prasību noraidīja.

Apelācijas lietas dalībnieku prasījumi

40 Grieķijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt strīdīgo lēmumu un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

41 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu. Tā lūdz arī piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

42 Spānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

43 Apelācijas sūdzības pamatojumam Grieķijas Republika ir izvirzījusi piecus pamatus. Pirmie divi pamati attiecas uz 25 % finanšu korekciju, kas piemērota platībatkarīgajam atbalstam par ganībām. Trešais pamats attiecas uz 5 % finanšu korekciju, kas piemērota nepilnību dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, attiecībā uz 2009. pieprasījuma gadu. Ceturtais pamats attiecas uz 2 % korekciju, kas tiek piemērota par risku analīzes neefektivitāti attiecībā uz 2010. pieprasījumu gadu. Piektais pamats attiecas uz 2 % korekciju, kas tiek piemērota attiecībā uz 2011. pieprasījumu gadu saistībā ar savstarpējo atbilstību.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

44 Ar pirmo pamatu Grieķijas Republika būtībā pārmet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49.–84. punktā ir kļūdaini interpretējusi un piemērojusi Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punktu, kā arī Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punktu, kuros ietverta pastāvīgo ganību definīcija, un ka tā nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu.

45 Grieķijas Republika Vispārējai tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 55., 56., 68. un 74. punktā izmantojusi kļūdainu kritēriju attiecībā uz veģetācijas tipu, kas noklāj platības, ko Komisija ņēmusi vērā, lai noteiktu, vai šīs platības patiešām ir "pastāvīgās ganības" Savienības tiesību izpratnē. Vispārējā tiesa esot kā "pastāvīgās ganības" kvalificējusi tikai tādas platības, kuras klāj stiebrzāles vai cita veida zāles lopbarība, izslēdzot krūmāju un kokaugu klātas platības, kas ir raksturīgas tā sauktajām "Vidusjūras reģiona tipa" ganībām. Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, Vispārējai tiesai esot bijis jāizmanto cits kritērijs, atbilstoši kuram "pastāvīgās ganības" ir platības, kuras veido daļu no izveidotās vietējās prakses un kurās stiebrzāles un citi lopbarības zālaugi nav dominējoši. Tādējādi tas, ka attiecīgajās platībās dominē kokaugu veida veģetācija, nevar būt atteikšanās no lauksaimniecības indikators.

46 Grieķijas Republikas ieskatā, šādu interpretāciju atļauj Regulas Nr. 796/2004 2. panta formulējums, kā arī šīs regulas konteksts un izvirzītie mērķi. Tādējādi tā uzsver, ka šī plašā jēdziena "pastāvīgās ganības" interpretācija izriet gan no Regulas Nr. 1307/2013 4. panta 1. punkta h) apakšpunkta, gan no Komisijas Kopīgā pētniecības centra (*JRC*) 2008. gada 2. aprīlī publicētajiem norādījumiem ar mērķi definēt dalībvalstīm pamatnostādnes par to, kā vislabāk ievērot spēkā esošās tiesību normas attiecībā uz kopējo lauksaimniecības politiku (KLP), kā arī no Grieķijas iestāžu sadarbībā ar Komisiju 2012. gada oktobrī izstrādātā rīcības plāna, kas ietvēra ganību atbilstības novērtējumu, izmantojot atsauces zemes gabalu (vienības) līmenī veiktu satelītuzņēmumu fotointerpretāciju un piemērojot proporcionālā aprēķina (*prorata*) sistēmu gadījumos, kad pastāv izkliedēti krūmi (turpmāk tekstā – "2012. gada rīcības plāns").

47 Šīs argumentācijas atbalstam Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka atbilstošais kritērijs ir uz attiecīgā zemes gabala atrodošās veģetācijas veids, un tad veicot savu pārbaudi, ņemot vērā šo kritēriju. Pēc šīs dalībvalsts domām, atbilstošais kritērijs ir nevis uz šī zemes gabala atrodošās veģetācijas veids, bet gan tā faktiska izmantošana lauksaimniecībā.

48 Komisija piedāvā noraidīt šo pamatu kā nepamatotu. Šī iestāde uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pareizi interpretējusi un piemērojusi Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punktā, kā arī Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punktā ietverto "pastāvīgo ganību" jēdzienu. No šīs definīcijas izrietot, ka noteicošais ir lauksaimniecības zemes gabalu klājošās veģetācijas raksturs. Turklāt ne šā sprieduma 46. punktā minētās pamatnostādnes, ne minētais 2012. gada rīcības plāns, ne arī Regula Nr. 1307/2013, kura piemērojama no 2015. gada 1. janvāra un kurā ietverta "pastāvīgo ganību" jēdziena paplašināta definīcija, nav atbilstoši, lai interpretētu šīs lietas faktu laikā piemērojamās Savienības tiesības, kā arī lai novērtētu Komisijas nolemto finanšu korekciju.

Tiesas vērtējums

49 Ar pirmo pamatu Grieķijas Republika būtībā Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot "pastāvīgo ganību" jēdzienu Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punkta, kā arī Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punkta izpratnē, pārsūdzētā sprieduma 56. punktā konstatēdama, ka šis jēdziens aptver vienīgi platības, kuras klāj stiebrzāles vai cita veida zāles lopbarība, izslēdzot

krūmāju un kokaugu klātas platības, kas ir raksturīgas tā sauktajām "Vidusjūras reģiona tipa" ganībām. Grieķijas Republikas ieskatā, attiecīgo lauksaimniecības zemes gabalu klājošās veģetācijas rakstura kritērijs nav noteicošais attiecībā uz kvalificēšanu par "pastāvīgajām ganībām".

50 Šajā ziņā jānorāda, pirmkārt, ka Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punktā ir ietverta "pastāvīgo ganību" jēdziena definīcija, kas formulēta ļoti līdzīgi Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punktā izmantotajam formulējumam. Otrkārt, no 2019. gada 15. maija sprieduma Grieķija/Komisija (C-341/17 P, EU:C:2019:409), kurā Tiesa interpretēja Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punktā ietverto "pastāvīgo ganību" jēdzienu, izriet, ka "pastāvīgo ganību" definīcijas noteicošais kritērijs nav veģetācijas, kura klāj lauksaimniecības platību, tips, bet minētās platības faktiskā izmantošana lauksaimnieciskai darbībai, kas ir tipiska "pastāvīgām ganībām". Līdz ar to kokaugu vai koku klātbūtne pati par sevi nevar liegt kvalificēt platību par "pastāvīgajām ganībām", ja vien šī klātbūtne neapdraud minētās platības faktisku izmantošanu lauksaimnieciskai darbībai (spriedums, 2019. gada 15. maijs, Grieķija/Komisija, C-341/17 P, EU:C:2019:409, 54. punkts).

51 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 56. punktā nospriežot, ka atbilstošais kritērijs ir uz attiecīgā zemes gabala atrodošās veģetācijas veids, un tad veicot savu pārbaudi, ņemot vērā šo kritēriju, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot un piemērojot "pastāvīgo ganību" jēdzienu, kāds tas izriet no Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punkta un Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punkta. No tā izriet, ka Vispārējās tiesas slēdziens pārsūdzētā sprieduma 65. punktā, saskaņā ar kuru Grieķijas Republika nav pierādījusi to, ka Komisijas vērtējums nav pareizs, ir kļūdains.

52 Līdz ar to pirmais Grieķijas Republikas pamats ir jāatzīst par pamatotu. No tā izriet, ka ir jāatceļ pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkts, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi Grieķijas Republikas prasību attiecībā uz vienotas likmes korekciju 25 % apmērā, kas ar strīdīgo lēmumu ir piemērota 2009.–2011. pieprasījumu gadam trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības.

Par otro pamatu

53 Ar otro pamatu Grieķijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi un piemērojusi dokumentu VI/5330/97 attiecībā uz to, vai ir izpildīti četri nosacījumi, kas ir nepieciešami korekcijas likmes 25 % apmērā piemērošanai.

54 Tā kā šis pamats ir saistīts ar korekciju 25 % apmērā, kas ir piemērota trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, un tā kā – kā izriet no šā sprieduma 52. punkta, pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkts ir jāatceļ, šis pamats, kas nevar pamatot pārsūdzētā sprieduma atcelšanu lielākā apmērā, nav jāpārbauda.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

55 Trešo apelācijas sūdzības pamatu, lai gan argumentācijai ir nepietiekami strukturēts raksturs, var saprast kā iedalītu divās daļās.

56 Ar pirmo daļu Grieķijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 141.–162. punktā esot pārkāpusi tiesiskuma, labas pārvaldības un tiesību uz aizstāvību principus, kā arī samērīguma principu, neņemdama vērā tās argumentu, ka par platību, kuras nav atbalsttiesīgas, statusa maiņu uz atbalsttiesīgām platībām attiecībā uz 2009. gadu bija notikušas pārbaudes, un tādējādi šī statusa maiņa Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondam (ELGF) nebija radījusi nekādu risku.

57 Ar otro daļu Grieķijas Republika būtībā apgalvo, ka attiecībā uz tās prasības Vispārējā tiesā pamatojumam izvirzīto pamatu par to, ka Komisija tai kļūdaini pārmetusi acīmredzamas kļūdas 2009. gada pieprasījumu grozījumos, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī samērīguma principu. Pārsūdzētā sprieduma 158. un 162. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini apstiprinājusi Komisijas vērtējumu, kura, balstoties uz izolētiem gadījumiem, bija izdarījusi secinājumu par zaudējumu risku ELGF.

58 Komisija lūdz šo pamatu noraidīt kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

Tiesas vērtējums

59 Runājot par trešā pamata pirmo daļu, pietiek atgādināt, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka saskaņā ar LESD 256. panta 1. punktu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedz tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Līdz ar to šo faktu un pierādījumu vērtējums, izņemot gadījumus, kad tie tikuši sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas būtu pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2019. gada 28. novembris, *LS Cable & System*/Komisija, C-596/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1025, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Šajā gadījumā, aizbildinoties ar apgalvotajiem tiesiskuma, labas pārvaldības un tiesību uz aizstāvību principu pārkāpumiem, Grieķijas Republika vienīgi apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 149. punktā, par trūkumiem platību, kuras nav atbalsttiesīgas, statusa maiņas uz atbalsttiesīgām platībām attiecībā uz 2009. gadu pārbaudēs.

61 Turklāt, ciktāl Grieķijas Republika Vispārējai tiesai pārmet, ka tā esot pārkāpusi samērīguma principu, jo tā neesot ņēmusi vērā tās sniegtos skaitliskos rādītājus, jāatzīst, ka šāds iebildums attiecas uz Vispārējās tiesas veikto datu pareizības vērtējumu un tādējādi – uz faktu vērtējumu.

62 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

63 Attiecībā uz otro šī pamata daļu sākumā jānorāda, ka, lai gan Grieķijas Republika min pārsūdzētā sprieduma 158.–162. punktu, būtībā tā savus iebildumus par samērīguma principa pārkāpumu un nepietiekamu pamatojumu ierobežo tikai ar šā sprieduma 159. punktu.

64 Šajā ziņā vispirms jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 149.–151. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisijas konstatētie trūkumi attiecībā uz platību statusu lauksaimniecības zemes gabalu identifikācijas sistēmā un ar tām saistīto kļūdu apstrādi bija jākvalificē kā galveno kontroļu trūkumi atbilstoši dokumenta VI/5330/97 2. pielikumam.

65 Turpinot – pārsūdzētā sprieduma 152., 153. un 156. punktā Vispārējā tiesa atbilstoši dokumentam VI/5330/97 uzskatīja, ka vienotas likmes korekcijas 5 % apmērā piemērošana bija pamatota, ņemot vērā konstatētos pārkāpumus un tās pārbaudei nodotos pierādījumus.

66 Pārsūdzētā sprieduma 159. punktā Vispārējā tiesa aprobežojās ar to, ka norādīja, ka Komisijas konstatētās un pārsūdzētā sprieduma 146.–149. punktā atgādinātās nepilnības bija tādas, kas pamatoja aizdomas par plašākiem pārkāpumiem un ļāva Komisijai šaubīties par galveno kontroļu kvalitāti. Turklāt šajā 159. punktā Vispārējā tiesa arī uzsvēra, ka Grieķijas Republika nebija sniegusi pierādījumus, kas spētu atspēkot šos Komisijas konstatējumus. Šādi rīkojoties, šajā pašā 159. punktā Vispārējā tiesa vienīgi īstenoja pastāvīgos noteikumus par pierādīšanas pienākumu attiecīgajā jomā, ko tā turklāt ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 143.–145. punktā, saskaņā ar kuriem, kas atteicas uz Komisiju, šis pienākums ir ierobežots ar to, ka tai vienīgi jāspēj sniegt pierādījumus, kuri pamatotu nopietnas un saprātīgas šaubas, kas tai ir attiecībā uz šo valsts pārvaldes iestāžu veikto kontroļu

nepilnībām vai to iesniegto skaitlisko rādītāju pareizumu, savukārt attiecīgajai dalībvalstij ir jāpierāda Komisijas vērtējuma neprecizitāte vai tas, ka, balstoties uz uzticamu un efektīvu kontroļu sistēmu, zaudējumu vai pārkāpuma risks ELGF nepastāv.

67 No minētā izriet, ka, pretēji Grieķijas Republikas apgalvotajam, pirmkārt, Vispārējā tiesa nav pārkāpusi samērīguma principu un, otrkārt, ka pārsūdzētais spriedums ir pareizi un pietiekami pamatots.

68 Līdz ar to trešā pamata otrā daļa ir noraidāma kā nepamatota.

69 No tā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida daļēji kā nepieņemams un daļēji kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

70 Ar ceturto pamatu Grieķijas Republika Vispārējai tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 163.–183. punktā ir noraidījusi tās pamatu par risku analīzes par 2010. pieprasījumu gadu neefektivitāti. Konkrētāk, tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā sava pārmērīgā formālisma dēļ ir pārkāpusi Grieķijas Republikas tiesības uz piekļuvi tiesai. Pārsūdzētā sprieduma 181. punktā Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka Grieķijas Republika nav pietiekami pamatojusi savu argumentu par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, jo šī dalībvalsts esot vienīgi apgalvojusi, ka tās kontrolparaugu atlase pēc nejaušības principa atbilst 2010. gadā publicētā Komisijas izdotā dokumentā noteiktajām tehniskajām specifikācijām, tomēr neprecizēdama, kurai šo specifikāciju daļai tā atbilda, un nepamatodama savu argumentu veidā, kas ļautu Vispārējai tiesai veikt savu pārbaudi. Grieķijas Republika apgalvo, ka, atsacīdamās ņemt vērā šīs tehniskās specifikācijas, Vispārējā tiesa esot nesamērīgi aizskārusi tās tiesības uz piekļuvi tiesai.

71 Komisija lūdz šo pamatu noraidīt.

Tiesas vērtējums

72 Jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 181. punktā Vispārējā tiesa būtībā konstatēja, ka Grieķijas Republika sava argumenta atbalstam bija iesniegusi vienīgi valsts iestādes izdotu dokumentu, kurā savukārt bija atsauce uz tehniskajām specifikācijām, kas noteiktas nevis 2010. gadam, bet gan 2012. gadam. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka, tā kā Grieķijas Republika Vispārējai tiesai nav radījusi apstākļus, lai tā varētu pārliecināties, vai tehniskās specifikācijas, ko Komisija noteikusi 2010. gadam, ir identiskas 2012. gadam noteiktajām tehniskajām specifikācijām, un nav precizējusi, kuru šo specifikāciju daļu tā bija izpildījusi, šis arguments nav pamatots veidā, kas ļautu Vispārējai tiesas veikt tās pārbaudi, un šī iemesla dēļ to noraidīja.

73 Tādējādi šāds Vispārējās tiesas vērtējums, kas ir balstīts uz to, ka puse, kas, atsaukdamās uz kāda akta saturu, to Vispārējai tiesai neiesniedz un tādējādi tai liedz iespēju pārliecināties par tā saturu, ir nevis šīs tiesas "pārmērīgs formālisms", bet gan pareiza tiesvedība, un līdz ar to nevar pamatoti apgalvot, ka, šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa būtu aizskārusi puses, kuras pamats ir noraidīts šī iemesla dēļ, tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pašu būtību.

74 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

75 Ar šo pamatu Grieķijas Republika Vispārējai tiesai pārmet, ka pārsūdzētā sprieduma 184.–198. punktā tā ir nospriedusi, ka šā sprieduma 24. punktā minētais pirmais 2011. gada 24. novembra paziņojums atbilda no Regulas Nr. 885/2006 11. panta izrietošajām prasībām un ka tādējādi šis paziņojums izpildīja brīdinājuma funkciju atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 31. pantam.

76 Konkrētāk, Grieķijas Republika būtībā apgalvo, ka pārbaude par savstarpējās atbilstības režīmu attiecās tikai uz 2009. un 2010. pieprasījumu gadu un tādējādi pirmais 2011. gada 24. novembra paziņojums nevarēja attiekties arī uz 2011. pieprasījumu gadu. Šī paziņojuma dienā Grieķijas Republikai neesot bijis iespējams izlabot Komisijas konstatētos pārkāpumus un izvairīties no papildu korekcijas piemērošanas par 2011. pieprasījumu gadu. Neizdarīdama secinājumus no tā, ka Grieķijas Republikai nebija iespējams veikt korekcijas pasākumus attiecībā uz 2011. pieprasījumu gadu, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 885/2006 11. pantu un Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu, kā arī Regulas Nr. 1122/2009 11. panta 2. punktu un 53. panta 6. punktu. Katrā ziņā pārsūdzētais spriedums neesot tiesiski pietiekami pamatots.

77 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu kā nepamatotu.

Tiesas vērtējums

78 Vispirms jānorāda, ka Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantijas fonds (ELVGF), dalībvalstīm un Eiropas Savienībai īstenojot dalītu vadību, finansē izdevumus, kas veikti saskaņā ar Savienības tiesību aktiem. Šīs dalītās vadības ietvaros Komisija veic atbilstības pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu. Šajā ziņā šīs regulas 31. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka finansējuma atteikums nevar attiekties uz izdevumiem, kas ir veikti vairāk nekā divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par pārbaužu rezultātiem.

79 Turpinājumā – no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pēdējais un galīgais lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu ir jāpieņem, noslēdzot īpašu procedūru, kurā tiek īstenots sacīkstes princips un kuras laikā attiecīgajai dalībvalstij ir jābūt pieejamām visām vajadzīgajām garantijām tās viedokļa paušanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1998. gada 29. janvāris, Grieķija/Komisija, C-61/95, EU:C:1998:27, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Šajos ietvaros Regulas Nr. 885/2006 11. pantā ir konkretizēta atbilstības pārbaudes procedūra un noteikti tās dažādie posmi, paredzot procesuālās garantijas, kas attiecīgajai dalībvalstij ļauj paust tās viedokli. Tādējādi pirmām kārtām saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punkta pirmo daļu gadījumā, ja kādas izmeklēšanas rezultātā Komisija uzskata, ka izdevumi netika veikti saskaņā ar Savienības tiesību normām, tā paziņo attiecīgajai dalībvalstij izmeklēšanas rezultātus un norāda korektīvos pasākumus, kas veicami, lai turpmāk nodrošinātu atbilstību šīm normām.

81 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet – ja pārkāpumi, kas pamato finanšu korekcijas piemērošanu, tiek turpināti pēc pārbaužu rezultātu rakstveida paziņošanas datuma, Komisija ir tiesīga un tai pat ir pienākums ņemt vērā šo apstākli, nosakot periodu, uz kuru attiecas atbilstošā finanšu korekcija (spriedums, 2003. gada 9. janvāris, Grieķija/Komisija, C-157/00, EU:C:2003:5, 45. punkts).

82 Turklāt tāpat saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētajam rakstveida paziņojumam ir jāļauj attiecīgajai dalībvalstij saņemt pilnīgu informāciju par Komisijas iebildumiem, lai tas varētu pildīt ar šo tiesību normu piešķirto brīdinājuma funkciju. No tā izriet, ka šajā tiesību normā ir izvirzīta prasība, lai pārkāpums, kas tiek pārmests attiecīgajai

dalībvalstij, pietiekoši precīzi būtu ietverts šajā rakstveida paziņojumā tādējādi, lai šai dalībvalstij būtu par to pilnīga informācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 3. maijs, Spānija/Komisija, C-24/11 P, EU:C:2012:266, 27. un 28. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

83 Otrām kārtām jānorāda, ka Regulas Nr. 885/2006 11. panta 3. punkta otrajā daļā Komisijai ir uzlikts pienākums pēc iespējamās saskaņošanas procedūras, piemērojot Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu, izslēgt no Savienības finansējuma Savienības tiesību normām neatbilstošos izdevumus, "kamēr dalībvalsts nav efektīvi īstenojusi korektīvos pasākumus".

84 No iepriekš minētajām tiesību normām, tās skatot kopā, izriet, ka pirmām kārtām ar atbilstības pārbaudes procedūru tiek iedibināts dialogs starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti un ka tā būtībā domāta, lai, pirmkārt, ļautu apmainīties ar informāciju, otrkārt, sniegtu šai dalībvalstij iespēju īstenot savas tiesības uz aizstāvību, treškārt, ļaut tai pierādīt Komisijas konstatāciju neprecizitāti un, visbeidzot un ceturtkārt – ļautu šai dalībvalstij informēt Komisiju par korektīviem pasākumiem, kas īstenoti, lai nodrošinātu Savienības tiesiskā regulējuma ievērošanu.

85 Otrām kārtām nav nozīmes apstāklim, ka attiecīgā dalībvalsts nespēj izlabot pārkāpumus, ko Komisija konstatējusi savā Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punkta pirmajā daļā minētajā rakstveida paziņojumā, ja laikposms, attiecībā uz kuru Komisija ir veikusi pārbaudi, attiecās uz šiem pārkāpumiem. Pretējs uzskats izraisītu to, ka Regulas Nr. 1290/2005 31. pantam un Regulas Nr. 885/2006 11. pantam tiktu atņemta jēga, ļaujot dalībvalstij atsaukties uz apgalvoto faktisko neiespējamību veikt korektīvos pasākumus pirms finanšu korekciju ietverošā lēmuma pieņemšanas, lai varētu izvairīties no šīs vienotas likmes korekcijas uzlikšanas.

86 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 193. punktā Vispārējā tiesa vispirms atzīmēja, ka pirmajā 2011. gada 24. novembra paziņojumā Komisija bija norādījusi, ka pārbaude attiecas uz 2009. un turpmākajiem gadiem. Tādējādi, īstenojot savas faktu un pierādījumu novērtēšanas pilnvaras, tā uzskatīja, ka laikposms, attiecībā uz kuru Komisija veica pārbaudi, attiecās uz 2011. pieprasījumu gadu.

87 Turpinot – pārsūdzētā sprieduma 194. un 195. punktā, pretēji Grieķijas Republikas apgalvotajam, Vispārējā tiesa to, ka Komisija bija atklājusi trūkumus attiecībā uz savstarpējo atbilstību par 2009.–2011. pieprasījumu gadu, konstatēja pēc izsmeļošas pirmā 2011. gada 24. novembra paziņojuma satura un tā pielikuma pārbaudes, un tādējādi tā pamatoti varēja uzskatīt, ka Komisija pietiekami precīzi bija noteikusi attiecīgos pieprasījumu gadus un ka Grieķijas Republikai bija bijusi iespēja izvirzīt savus aizstāvības pamatus, atbildot uz pārkāpumiem, kas konstatēti attiecībā uz 2011. pieprasījumu gadu.

88 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 199. punktā nospriezdama, ka pirmais 2011. gada 24. novembra paziņojums atbilst no Regulas Nr. 885/2006 11. panta izrietošajām prasībām un pilda brīdinājuma funkcijas, ņemot vērā Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu, Vispārējā tiesa nav ne pieļāvusi tiesību kļūdu, ne pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

89 Tādējādi piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

90 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, tā kā pirmais pamats ir atzīts par pamatotu, ir jāatceļ pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punkts, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi Grieķijas Republikas prasību attiecībā uz vienotas likmes korekciju 25 % apmērā, kas ir piemērota trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, un pārējā daļā apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par prasību Vispārējā tiesā

91 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā vai pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī.

92 Šajā gadījumā Tiesai pašai ir jātaisa galīgais spriedums lietā, jo strīds ir izskatāmā stāvoklī.

93 Kā izriet no šā sprieduma 50. punkta, lai noteiktu, vai attiecīgā platība ir kvalificējama kā "pastāvīgās ganības" Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punkta un Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punkta izpratnē, noteicošais kritērijs, kas jāņem vērā, ir nevis šo zemes gabalu klājošās veģetācijas veids, bet gan tā faktiska izmantošana "pastāvīgajām ganībām" tipiskai lauksaimnieciskai darbībai.

94 Ir uzskatāms, ka attiecībā uz platībatkarīgo atbalstu 2009.–2011. pieprasījumu gadam Komisija savā strīdīgajam lēmumam pievienotajā kopsavilkuma ziņojumā pamatoja vienotas likmes korekcijas 25 % apmērā piemērošanu visiem trūkumiem, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, kas, kopā ņemti, ļāva tai secināt, ka tādas kontroļu sistēmas īstenošanā, kurai būtu jānodrošina izdevumu pareizība, bija nopietni trūkumi, kas, ticamākais, bija radījis ārkārtīgi lielus zaudējumus ELGF.

95 Ciktāl, pirmkārt, vienotas likmes korekcija 25 % apmērā bija balstīta uz trūkumu kopumu, no kuriem viens tomēr izriet no Regulas Nr. 796/2004 2. panta pirmās daļas 2. punkta un Regulas Nr. 1120/2009 2. panta c) punkta kļūdainas interpretācijas, un, otrkārt, šī kļūdainā interpretācija varēja ietekmēt Komisijas vērtējumu par citām tās konstatētajām nepilnībām, šajā kontekstā ir jāveic jauns kopuma vērtējums, lai pārliecinātos, ka korekcijas likme joprojām ir pamatota.

96 No tā izriet, ka pirmais Grieķijas Republikas celtas prasības pamats ir jāapmierina un līdz ar to strīdīgais lēmums jāatceļ, ciktāl ar to platībatkarīgajam atbalstam attiecībā uz 2009.–2011. pieprasījumu gadu trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, tiek piemērota vienotas likmes finanšu korekcija 25 % apmērā.

Par tiesāšanās izdevumiem

97 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

98 Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 3. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

99 Tā kā Grieķijas Republikai un Komisijai spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, tās sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē un apelācijas tiesvedību pašas.

100 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

101 Spānijas Karaliste kā persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 1. februāra sprieduma Grieķija/Komisija (T-506/15, nav publicēts, EU:T:2018:53) rezolutīvās daļas 1) un 2) punktu, ciktāl, pirmkārt, Vispārējā tiesa ir noraidījusi Grieķijas Republikas prasību par vienotas likmes korekciju 25 % apmērā, kas attiecībā uz 2009.–2011. pieprasījumu gadu ir noteikta ar Komisijas Īstenošanas lēmumu 2015/1119/ES (2015. gada 22. jūnijs), ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības, un, otrkārt, ir lēmusi par tiesāšanās izdevumiem.**

2) **Pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt.**

3) **Īstenošanas lēmumu 2015/1119 atcelt, ciktāl ar to Grieķijas Republikai tiek noteikta vienotas likmes finanšu korekcija 25 % apmērā, kas piemērota platībatkarīgajam atbalstam attiecībā uz 2009.–2011. pieprasījumu gadu trūkumu dēļ, nosakot un kontrolējot pastāvīgās ganības.**

4) **Grieķijas Republika un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē un apelācijas tiesvedību pašas.**

5) **Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesvedību pirmajā instancē un apelācijas tiesvedību pati.**

[Paraksti]